

فرخنده باد اول ماه مه!

جشن اول ماه مه، روز بین المللی کارگران فرا میرسد. اول ماه مه، روز اتحاد و همبستگی پرولتاریای جهان در پیکار با بورژوازی است، در پیکار بخاطر رهائی ده ها و صد ها ملیون زحمتکش از گرسنگی و بینوائی و ستمدیدگی است. در این پیکار دو جهان متضاد در برابر هم ایستاده است: جهان سرمایه و جهان کار. جهان استثمار و بردگی و جهان برادری و برابری. جهان جنگ و فاشیسم. جهان صلح و آزادی.

درجهان سرمایه، مبارزه طبقه کارگر علیه انحصارها و دولت های سرمایه داری نئولیبرال بخاطر دفاع از حقوق خود اوج میگردد. و بورژوازی چنانکه درماهیت اوست میکوشد نتایج حاصل از بحران اقتصادی را بر دوش طبقه کارگر بگذارد. اعتصابات عظیم و ملیونی جوانان فرانسوی در هفته های اخیرو پیوند آنها با کارگران و مقابله با تعرض بورژوازی امپریالیستی به حقوق آنها نشانه آنست که مبارزه طبقاتی نه تنها در شکل اقتصادی بلکه در اشکال سیاسی آن نیز شدت مییابد و دامنه و سیعتری میگردد. اکنون درشرایطی به استقبال جشن اول ماه مه میرویم که امپریالیسم آمریکا به بهانه خطر اتمی ایران وبا ارجاع پرونده هسته ایران به شورای امنیت سازمان ملل، آهنگ آن دارد تا با تحریم اقتصادی و سپس تجاوز نظامی به کشور ما و جنگ انداختن بر چاه های نفت و سایر منابع طبیعی سرکردگی خود را بر سایر رقبای امپریالیستی اعمال کند. رقابت لجام گسیخته بر سر تقسیم مجدد جهان بین بلوک های امپریالیستی به شدت ادامه دارد.

جشن اول ماه مه در زمانی برگزار میشود که درکشور بلادیده ما کابوس استبداد و فاشیسم مذهبی همچنان مسلط است. طبقه کارگر از کلیه حقوق اجتماعی خویش محروم است، قانون کار، بیمه اجتماعی، حق تجمع در اتحادیه های کارگری فقط کلماتی بر روی کاغذ است. طبقه کارگر ایران که نعم مادی زانیده رنج و زحمت او است خود دربینوائی و گرسنگی زندگی میگذراند وزیر خط فقر ادامه حیات میدهد. جمهوری اسلامی با الهام از سیاستهای صندوق بین المللی پول و بانک جهانی کوشیده و میکوشد برای غارتگران داخلی و بین المللی امنیت و برای کارگران و عموم مردم زحمتکش ایران ناامنی و فقر و فلاکت تولید کند. سرکوب کارگران به شدت ادامه دارد و علیرغم این اما کارگران ایران هرگز از پای ننشسته اند و مبارزه علیه خصوصی سازی، اخراج دسته جمعی و برای دریافت حقوق معوقه و اضافه دستمزد و برای تشکیل سندیکای مستقل دامنه وسیعتری یافته است. اعتصاب عمومی کارگران و زحمتکشانشان در کردستان و پیکار درخشان کارگران شرکت واحد تهران و ده ها اعتصاب ریز و درشت کارگری در سراسر ایران نشان از این است که کارگر رزمنده است و این طبقه کارگر است که نه تنها برای خود که برای سایر اقشار تحت ستم اجتماع بهروزی و زندگی انسانی را به ارمغان خواهد آورد.

آنچه طبقه کارگر ایران باید درجشن اول ماه مه بر گزار کند مربوط است به مبارزه در زیرشعار بازگشت کارگران اخراجی برسرکارخود، مبارزه علیه سیاست اخراج سازی کارگران، مبارزه علیه خصوصی سازی صنایع و واحد های تولیدی بویژه صنایع نفت، مبارزه در زیرشعار آزادی بی قید و شرط همه کارگران و سایر مخالفین سیاسی از زندان، مبارزه برای دریافت حقوق معوقه، مبارزه برای اضافه دستمزد به نسبت سطح رشد تورم و افزایش هزینه زندگی، مبارزه برای تضمین امنیت شغلی که عامل تضمین این امنیت وحدت و تشکیلات خود کارگران است، مبارزه برای حق دارا بودن آزادانه تشکلهای مستقل کارگری، مستقل از تشکلهای دولتی، افشای کاربدستان رژیم در زیر شعار سرکوب کارگران خواست امپریالیسم است، مبارزه در زیر شعار خواست فوری و بی قید و شرط خروج اشغالگران امپریالیست از خاک عراق و افغانستان و محکوم کردن رژیمهای دست نشانده و استعماری و مبارزه در زیر شعار اتحاد و همبستگی کارگران و خلقهای سراسر جهان علیه تجاوزات امپریالیستی و تهدیدات نظامی ملل. پدیهی است که هیچ یک از اینها نه با مزاج جمهوری اسلامی سازگار است و نه با مزاج اپوزیسیون ارتجاعی و وابسته به آمریکا و اسرائیل که مشوق تجاوز نظامی به ایرانند.

حزب ما به کارگران ایران و جهان اول ماه مه را شاد باش میگوید و ایقان دارد که پیروزی اردوی کار بر سرمایه تنها از طریق وحدت و تشکیلات ورهبری حزب سیاسی و تنها از طریق انقلاب و راهی که لنینیسم نشان میدهد میسر خواهد گشت و جز این نخواهد بود. سوسیالیسم تنها راه رهائی بشریت است.

درود به طبقه کارگر قهرمان ایران!

درود به طبقه کارگر جهانی و همه خلقهای شیفته آزادی و استقلال!

زنده باد انترناسیونالیسم پرولتری!

حزب کار ایران (توفان)

اردیبهشت ۱۳۸۵

www.toufan.org

